

Marijke en haar moeder kregen tegelijk borstkanker

'Niks erfelijks, het was pure pech'

NADAT MARIJKE (38) TE HOREN HAD GEKREGEN DAT ZE BORSTKANKER HAD, KREEG HAAR MOEDER HANNEKE (78) HETZELFDE NIEUWS. MARIJKE: **"IK WILDE ER GRAAG VOOR HAAR ZIJN EN ZIJ VOOR MIJ.** MAAR DOORDAT WE ALLEBEI ZIEK WAREN, LUKTE DAT NIET."

Marijke: "Het was een klein, hard knobbelje in mijn linkerborst. Ik ontdekte het in het voorjaar van 2018, maar maakte me in eerste instantie niet echt zorgen. Vast een verstopte melkklier, dacht ik. Omdat ik borstvoeding gaf aan mijn jongste dochter van anderhalf, had ik daar wel vaker last van. Meestal ging het vanzelf weer over, dus daarom besloot ik het even aan te kijken. Maar na drie maanden was het knobbelje er nog steeds. Voor de zekerheid trok ik aan de bel bij de huisarts. Zij vertrouwde het niet helemaal en stuurde me dezelfde dag nog door naar het ziekenhuis. Voor ik het wist, kreeg ik een echo. Een mammografie vond de arts

vanwege de röntgenstraling en borstvoeding niet zo handig. De uitslag kreeg ik meteen. En die was niet goed. Op de echo was iets verdachts te zien en daarom moest er een biopsie worden afgenomen (een klein 'hapje' uit de tumor) om te kijken wat het precies was, of het goed- of kwaadaardig was, en of het te behandelen was. In dezelfde week zou ik ook een MRI-scan krijgen."

Alleen naar de echo

"In shock hoorde ik het aan. Met trillende stem belde ik mijn man Sebastiaan. Doordat ik vanuit de huisarts direct naar het ziekenhuis moest, was ik alleen naar de echo gegaan. Sebastiaan wist het nog niet eens en schrok zich, net als ik, kapot toen hij het nieuws hoorde. Vanaf zijn werk kwam hij direct naar het ziekenhuis, zodat we het samen verder met de arts konden bespreken. Maar echt veel kreeg ik daar >

Hanneke: 'De angst om de ziekte aan Marijke door te geven, was altijd bij mij aanwezig'

niet van mee. De enige twee aan wie ik dacht, waren onze twee dochters van toen vier en één jaar. Wat als ik niet meer kon genezen? Wat betekende dit nieuws voor hen?

Hanneke: "Marijke vertelde het mij een dag later. Omdat we niet echt bij elkaar in de buurt wonen en Marijke het ook niet over de telefoon wilde vertellen, kwam ze samen met Sebastiaan naar mij en haar vader toe. Ook ik was in shock. Marijke was nog zo jong. Zelf had ik het achttien jaar geleden op mijn zestigste en vijf jaar geleden op mijn 73ste meegemaakt. Na twee lange behandeltrajecten was ik van de borstkanker genezen. Maar de angst om het opnieuw te krijgen of de ziekte aan Marijke door te geven, was altijd bij mij aanwezig."

Marijke: 'Oud worden is niet meer vanzelfsprekend. Daarom geniet ik meer van de kleine dingen'

Marijke: "Zelfs nadat uit onderzoek naar voren was gekomen dat de beide kankers die mijn moeder had, niet erfelijk waren. Er was dus geen verhoogde kans dat ik die vorm ook zou krijgen."

Schuldig

Hanneke: "En toch kreeg Marijke borstkanker. Weliswaar in een andere variant, maar ik vond het ontzettend oneerlijk en kon me er erg kwaad om maken. Ergens voelde ik me ook schuldig, omdat ik ondanks alles twijfelde of ik het echt niet aan haar had doorgegeven."

Marijke: "Uit de MRI-scan bleek dat ik inderdaad een kwaadaardige tumor in mijn borst had, van zo'n zeven tot acht centimeter groot. Ook waren er later kleine uitzaaiingen te zien. Volgens mijn arts was het puur toeval dat eerst mijn moeder en nu ik kanker kreeg, want de kanker die ik had, bleek ook niet erfelijk te zijn."

Hanneke: "Pure pech dus, maar ik maakte me ondertussen grote zorgen om haar."

Het enige lichtpuntje voor mij was dat Marijkes arts na de uitslag van de kweek in ieder geval tot behandelen wilde overgaan. Hij ging voor genezing en dat gaf mij hoop."

Marijke: "Mij ook. Doordat hij positief was, kon ik voor mezelf een knop omzetten. Mijn angst dat het niet goed zou aflopen, zette ik aan de kant. Ik was helemaal gefocust op beter worden en ging daar voor de volle honderd procent voor."

Hanneke: "Dat vond ik heel knap van Marijke. Toen ik borstkanker had, was ik ook erg strijdvaardig, dus ik herkende veel in hoe positief Marijke in haar ziekteproces stond."

Opnieuw slecht nieuws

Marijke: "Gelukkig sloeg mijn chemotherapie aan. Na ongeveer zes maanden behandelen was er op de scans niks meer van de tumor en de uitzaaiingen te zien. Enorm opgelucht maakte ik me klaar voor het laatste deelte van mijn behandelplan, een borstsparende operatie om eventuele laatste kankercellen te verwijderen. Maar helaas stond ons vlak daarvoor opnieuw slecht nieuws te wachten."

Hanneke: "Tijdens mijn tweejaarlijkse check werd ontdekt dat ik opnieuw borstkanker had, met uitzaaiingen. Ik kon het bijna niet geloven: daar gingen we weer, na al twee keer eerder behandeld te zijn geweest en een borstamputatie. Niet alleen mijn dochter was nu ernstig ziek, maar ik ook. Ook deze derde keer besloot ik ervoor te gaan met nieuwe behandelingen. Het was dat, of steeds zeker worden. En dat wilde ik absoluut niet. Ik wilde er ook zijn voor Marijke."

Marijke: "Het was voor ons beiden een moeilijke situatie. Ik wilde er voor mijn moeder zijn en zij voor mij, maar doordat we allebei ziek waren, lukte dat niet. We werden compleet geleefd door onze ziektes."

Hanneke: "Toch probeerden we positief te blijven. Dat we allebei behandeld konden worden, was voor ons bijvoorbeeld een

Hanneke: 'We begrijpen elkaars angsten en verdriet, maar laten ons leven er niet door beheersen'

Maar de kanker zal nooit meer weggaan. Hoelang ik nog precies heb, weet ik niet, maar voor mij is het goed zo. Ik ben 78 jaar en heb echt een prachtig leven gehad. Elke dag geniet ik nog van de mooie dingen die ik mag meemaken. Maar ik ben wel klaar met vechten." Marijke: "Tets wat ik helemaal begrijp. Dat ik nu schoon ben, betekent niet dat ik nooit meer kanker zal krijgen. Maar tegelijkertijd wil ik me er niet te veel mee bezighouden. Ik kan daar toch niks mee voorkomen."

Nog hechtere band

Hanneke: "Doordat we allebei hetzelfde hebben meegemaakt, kunnen we er goed over praten met elkaar. We begrijpen elkaars angsten en verdriet, maar we laten ons leven er niet door beheersen." Marijke: "Door alles wat we hebben meegemaakt, is onze band alleen maar hechter geworden. Vroeger bespraken we niet alles met elkaar, nu spreken we meer tegen elkaar uit. Als we ergens mee zitten bijvoorbeeld, of verdriet hebben. Tegelijk met mijn moeder ziek zijn, was erg zwaar. Ik vind het heel jammer dat ze niet meer kan genezen, maar het geeft mij ook rust dat het voor haar goed is zo." Hanneke: "Ik ben vooral opgelucht dat Marijke weer beter is. Het had voor mij niet andersom moeten zijn. Voor nu nemen we het leven zoals het komt. Ik ben blij met de tijd die we samen nog hebben en hoop dat dat nog lang mag duren." ♥

goed teken. Dat zeiden we ook steeds tegen elkaar als we elkaar belden. En als we ons er goed genoeg voor voelden, gingen we bij elkaar langs of samen met de familie eropuit."

Marijke: "Omdat we allebei wisten wat de behandelingen inhielden, hoefden we het niet uitgebreid te bespreken. En als één van ons een slechte dag had, hadden we daar alle begrip voor."

Klaar met vechten

Marijke: "Een half jaar na de operatie werd ik helemaal schoon verklaard. Nu, ongeveer drie jaar later, gebruik ik nog steeds medicatie om gezond te blijven. Hoewel ik merk dat mijn conditie best achteruit is gegaan, voel ik me over het algemeen goed. Ik ben erg dankbaar dat ik er nog ben. Het klinkt misschien cliché,

maar als je zoiets heftigs meemaakt, ga je toch anders naar het leven kijken. Oud worden is voor mij niet meer vanzelfsprekend. Daarom geniet ik meer van de kleine dingen en koester ik de momenten die ik samen met mijn gezin en familie doorbreng. En ik ben natuurlijk blij met de tijd die ik nog met mijn moeder mag doormaken." Hanneke: "Nadat ik na de borstamputatie en anti-hormoontherapie voor de tweede keer in mijn leven schoon was verklaard, kwam de kanker toch weer terug. Tja, wat dat betreft kunnen de artsen beter zeggen dat ze de kanker niet meer kunnen vinden, want echt 'schoon' ben ik dus nooit geweest. En nu ben ik al zover dat ik niet meer kan genezen. Bizar eigenlijk, want door de goede medicijnen die ik nu slik, zijn de uitzaaiingen wel verdwenen.

REAGEREN?

Was jij, net als Marijke, tegelijk met je moeder ziek en wil je daarover vertellen? Mail je verhaal aan post@vriendin.nl